

вена жена с обилни тъмни коси и орлов нос, която Иваница бе зърнал един път на прием в Свещения дворец. Само тя, подпомогната от многобройните си любовници, можеше да стори това.

Иваница изтича навън, пресече градините и през малката западна порта се спусна надолу към реката, премина моста и се отправи към черквата на Чудотвореца.

Пламтящ от благодарност, той се просна пред ~~свещата~~ ^{ме} икона и изрече тържествени, благодарствени слова за новото чудо.

Вън пред вратата се трупаха слисани граждани, които бяха видяли да тича княза ~~там~~ ^{сам} и гологлав през улици ^{и ме} на Асенова махала. След това видяха княза да се изкачва на Транезица и да пали свещи пред раклата на светия Пустиножител.

Пияни от радост, търновци излязоха на моравата, заключена между Етър и Царевенската твърдина и до късна нощ, под обилния бледосребърен дъжд на лунната светлина, гухите удари на тъпана се сливаха с веселите извивки на гуслите и радостните припеви на хороводните песни.

След два дни пристигнаха находници от василевс Алексей III Ангел.

Идеха с предложение за мир и приятелство.

Глава XXII

Отново се беше събрал висшият болярски съвет в палата. С трескаво нетърпение властелите очакваха да чуят условията на Алексея.

Двамата претеници - алагатор ^ат Иоан и логотет ~~т~~ Ставраки - чакаха бледи и развълнувани под любопитните погледи на българите, явяването на царя. Влязоха Петър и Иваница. След малко вратите се разтвориха, двама оръженосци застанаха от двете й